

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

10. fejezet

Második Találkozás

- Utoljára kérdezem: hova tűnt az Ori?! – csattant fel Haigen érdes hangja, amely látszólag nem csak a kicsiny vallatóhelyiséget, hanem az Artemis teljes fedélzetét megrengette. Adria viszont egyáltalán nem ijedt meg tőle. Hiába éhezették hosszas heteken át, s alázták meg minden törvényes módon, mégis úgy ült, mintha egyáltalán nem bilincselték volna hátra a kezeit, nem készítették volna rabruhába, valamint Alex számára nem lenne megengedett a fizikai erőszak alkalmazása.

- Mint mondtam, elmentek. Én voltam a fővezérük, az istenük, és mivel eltűntem, biztos úgy fogták fel, hogy magukra hagytam őket.

- Szóval, a teljes Ori hadiflotta, az összes létező hajója az elfogása után pontosan tizenkét órával fogta magát és megfordult, mert a vezérük elhagyta őket? – Adria tett egy gúnyos mosolyt, majd bólintott. – Tudja, mostanában kevés a hamis isten, de azt én is tudom: a hívők minél kevesebbet kapnak, annál többet tesznek. Az önök népére ez különösképp jellemző. Amikor maga meghalt az I. Ori Háborúban, csak még többen jöttek. A másodikat pont azért kezdték, mert azt hitték, ön elhagyta őket és a mi elpusztításunkkal akartak visszaidézni. Ennek fényében, szerintem most sem csinálnák máshogy, ha maradunk a cserbenhagyós rész mellett.

- Tudja, elég sok idő eltelt azóta. Az istenjátszás is nehezebb lett, hiába félték tőlem, valahogy mindig is úgy éreztem, hogy már nem tartanak annak a lénynek, aminek kiadtam magamat. Esetleg egy új vezér léphetett a helyembe.

Haigen ekkor olyan erősen vágta pofon a nőt, ahogy csak bírta.

Két hét elég hosszas időtartam, amikor nincs ellenséges aktivitás. Mostanra már nem csak a fél admirális, de még a Császár is meggyőződött Adria állításainak az igazáról, miszerint az Ori már feladta a háborút és elment, akárhonnan is jöjjön. Ezért ők folytonosan unszolják az admirálist, hogy mihamarabb indítsa meg a flottája jelentős részét a Pegazus galaxis felé. De Alex tudja: az egy végzetes hiba lenne.

- Milyen érdekes – ragadta meg a nő állkapcsát Alex, alaposan szemügyre véve az okozott kárt. – Egy gondolattal megállíthatta volna a kezem, sőt még a nyakában is otthagytuk az amulettjét, aminek az emlékezetem szerint már önmagában is védenie kellett volna a támadásomat – ekkor az admirális tartott némi hatásszünetet – Úgy tűnik, a szuperképességei többé már nem működnek...

- Megfosztottak tőlük, amint elfogtak a felemelkedettek – felelte Adria dacosan.

- Az arca viszont teljesen sértetlen maradt, pedig ezután még egy képzett tiszt is könnyezni kezdene. De nem, az ön arca még bele sem pirult. Tehát mégis csak ott lapulnak a maga kis trükkjei, mindössze álcázni próbálja azokat.

- Ön szerint, ha tényleg rendelkeznék velük, maga még élne?

Eközben az üveg túloldalán:

- Nem az, akinek mondja magát – törte meg Ghost mély hangja a hosszas csendet. Shaia visszanézett rá, aztán Adriára tekintett, s ismét a szerelmére.

- Hamis isten, ezt ő sem tagadja – állapította meg a lány.

- Nem erre céloztam... de még nem lehetek teljesen biztos benne.

- Miben? – kíváncsiskodott a lány, mivel már megint újabb talányokat lelt egy frappáns felelet helyett. – Neked elmondhatod, tudod, hogy én...

Ghost tekintete kétségekbe borult, aztán megrázta a fejét.

- Csak akkor cselekedhetek, ha teljesen biztos vagyok benne, ez a szabály.

- Miféle szabály? Én már évek óta a seregben vagyok, de még az életben nem hallottam róla – időközben Adria felállt, s két ór az ajtó felé kezdte kísélni. Véget ért a kihallgatás. – Ugye ez nem kettőnkéről szól? – ő nem látott más értelmet az egészben.

A férfi eleinte nem szólt semmit, csak némán figyelte, ahogyan Adria továtúnik a cellája felé. Igazság szerint fogalma sem volt, hogy mit tehetne ebben a helyzetben, sőt, mindkettőben. Szereti Shaiát, egy életen át boldogok lehetnének együtt, de az... az nem helyes. Ezért, bármennyire is fáj kimondania, de nem maradt más lehetősége.

- Nincs olyan, hogy kettőnk – felelte mély, érzelemmentes hangon, aztán a lány apró darabokra törő szíve halk moraja alatt hagyta el a helyiséget.

Így már csak egyetlen probléma maradt: Adria. Ebben az a kemény dió, hogy nem tehet semmit a tétlen szemlélésen kívül, amíg nem lesz teljesen biztos a tetteiben. Ám ahhoz, hogy 100%-ban biztos lehessen azokban, épp tennie kellene. Minden esetre, talán a megfigyelés is meghozhatja a gyümölcsét, ezért nyomban a nő után eredt.

- Áh, Ghost – hallatszott Haigen hangja a háta mögül. – Jó látni magát! Szükségem lenne önre a hídon, azt javaslom, tartson velem – a férfi azonban ingatni kezdte a fejét, mintha az életében először akarna ellentmondani egy parancsnak.

- Még... még muszáj befejeznem valamit – próbált mentegetőzni, ugyanis nem mondhatja el, mi járatban szaglászik Adria után valójában.

- Biztosan várhat. Jöjjön velem!

A férfi nem tehetett mást, követte a parancsot.

Adria lassan, kecsesen baktatott a cellája felé, a két őrnek néha még jó erősen meg is kellett löknie, hogy ne kelljen egész délelőtt ezt a haramiát kíséretelniük. Igaz, már nem lehettek messzebb húsz méternél sem. A gond csak az, hogy a fogságba esett „úrnő”-nek esze ágában sem volt még egy napot ott időznie.

„Ott lapulnak a maga kis trükkjei, mindössze álcázni próbálja azokat” – hasított keresztül a tudatán az admirális szava, amelyre önkéntelenül is felelnie kellett.

- Milyen igaz... – sziszegte a fogai közt, s a karjait összefogó karperec szép lassan elengedni látszott a kecses végtagokat. Egy ponton már heves kattogásba is kezdtek a zár elemei, melynek hallatán az egyik őr azonnal odapillantott.

Ám ekkora már kiszabadult a bájjos szörnyeteg.

- Vigyázz! – kiáltotta fel az egyikük, miközben célra tartotta a fegyverét. A társa is így tett volna, ha a nő ökle nem zúzza össze a képét egyetlen sebes ütéssel.

Az ököl már a másik birodalmi ellen is fordult volna, ha a férfi lélekjelenléte nem bizonyul elegendőnek a ravasz meghúzásához. Ám a fémes ólomdarabok nem érték, nem is érhatték el Adriát, ugyanis félúton megálltak a levegőben, aztán füstölögve hullottak vissza a fémes talajra.

Mi, mi a fasz... – tűnődött magában a férfi, amikor a nő egyetlen szempillantással megragadta, majd a falhoz vágta őt. Méghozzá olyan iszonyatos erővel, ami könnyűszerrel roppantotta össze a testét, a csontjait, s a belső szerveit.

- Ideje meglátogatni a jó öreg Haigen admirálist.

A híd, néhány perccel később:

- Felénk tart! – törte meg Flinn félelemmel teli hangja a feszültséggel teli csendet.
- Hova máshova menne... – jegyezte meg Alex, aztán az örökre emelte a tekintetét.
- Jól tudják, hogy mi a dolguk: Adria nem juthat át!
- De hogy... hogy küzdjünk valami ellen, akit nem fognak a golyók?
- Majd fogják, csak elégnek kell eltalálnia – próbált O'Neill bizakodóan hozzáállni a helyzethez, s lelkesíteni az osztagát (miközben a nő megszökött volna, az admirális az egész Saber osztagot ideparancsolta, eligazítás céljából, így Ghostnak korántsem kell egyedül szembenéznie a nő éktelen haragjával). – Nyolc pokolugró és két tucat őr a világ legerősebb lényével szemben. Akár még érdekes is lehet.
- Esélyetek sincs, hagyjátok rám! – szólalt fel Ghost, s ami vitathatatlan logika rejlett a végtelen nagyképűnek ható kijelentés mögött. Egy eszmefuttatás, aminek csakis ő és a körülötte lévők egyike sem lehetett a részese. Az ifjú – immár sötétkékre festett műszemű – Vega pedig már hozzá is vágott volna valamit, alighanem Simonnal egyetemben, ha Flinn nem törte meg még egyszer, utoljára a csendet.
- Megérkezett!

Ekkor egy csapásra kialudtak a fények. Leállt a főreaktor, abbamaradt az Artemis megannyi gépének a morajlása, s még a replikátorok is kővé dermedtek, mintha csak valaki talált volna rajtuk valamiféle kikapcsoló gombot. Egyedül a vészhelyzeti-fények működtek a rendeltetésüknek megfelelően. Méltán jelezve, hogy a hajó immár holtan sodródik a mindenségben, az űr egy eddig elhagyatott szegletén – éppen a Madrona és az Ori Flotta felszívódásának köszönhetően már felszabadult Tartarus rendszer között volt, amikor mindez bekövetkezett. Ilyenkor a vészhelyzeti protokollok az utolsó energiamorzszákból még a normál térbe rántják a hajót, nehogy a legénység a nagy vöröses semmi közepén lelje a végétét.

Ekkora a hídba vezető ajtó remegni kezdett, s hiába zárták le bármilyen szorosan, egy szempillantás alatt kipattantak a helyükről a záruk. A roppant trimiumtest szélesre tárult a behatoló előtt, aki már csak néhány méterre járt. Adria már széles mosollyal az arcán készült belépni a helyiségbe, s terv szerint végezni az admirálissal, amikor valamennyi birodalmi harcos rászegezte a fegyverét.

- A nő megtorpant, miközben alig tudta visszafojtani a nevetését.
- Bolondok. Tényleg azt hiszitek, hogy meg tudtok állítani a primitív vackaitokkal?
- Egyszer már sikerült – szögezte le O'Neill az álláspontját.
- Akkor kénytelen volt hagyni magam. Elég rossz ómennek számít, ha a hajód mindjárt belesodródik egy fekete lyukba. De most... most már eljött a szabadulás és a bosszú ideje. Mindjárt megjön a fuvarom – ekkor Adria önelégült arca elbizakodottá vált, s a nő rövidesen fennkölt kacagásba kezdett. – Nem tudtok megállítani.
- Azért én megpróbálnám – lépett előre Ghost, mintha nem is érdekelné az élete. Szándékosan úgy állt Adria és a társai közé, hogy véletlenül se tudják célba venni egymást. Elvégre az úrnőnek is volt fegyvere, amit hamarosan elő is szedett.
- Ghost, jöjjön vissza! Ghost... – próbálta jobb belátásra téríteni az ezredes.
- Akkor te leszel az első a bátrak közül – jelentette ki Adria örömteli hangon.

Az Ori úrnője a férfi fejéhez tartotta a pisztolyt, aztán meghúzta a ravaszt. Éktelen lárma, egy narancssárgás torkolattűz és egy barázdált oldalú lövedék hagyta el a fegyver csövét. Ghost úgy állt, mintha hírből sem hallott volna a „félelem” szóról, pedig négy méterre sem járt tőle az ólomlövedék. Az egész csupán egy szempillantás volt, mégis örökkévalóságnak hatott a jelenlévők számára.

A lövedék szép lassan araszolt a célpontja felé, aztán fél méterre sem járt Ghost homlokától, amikor megállt a levegőben, s füstölögve hullott a talajra. Ennek láttán mindenki elképedt, még Adria szemei is kétkedni kezdtek a valóság érzetében. S most, amikor az „úrnő” legkevésbé sem számított volna rá, a férfi hirtelen megindult felé. A nő félelmében többször is meghúzta a ravaszt, azonban mindhiába: egyik sem ért, nem is érhetett célt. Összesen három lövés dördült a férfi útja során, aki nemes egyszerűséggel állón vágta a nőt, s vegyes érzelmekkel figyelte az útját. O’Neill, James, Shaia, Alex és az összes többi jelenlévő legnagyobb döbbenetére, Adria úgy szelte keresztül a folyosó vaskos trimiumfalát, mintha az ott sem lett volna.

A nő a másik helyiségben eszmélt fel, Ghost pedig... valami mássá lett.

O’Neill nem szólt semmit, csupán döbbenetben bámulta, ahogyan apró, kékes árnyú villanások jelennek meg a férfi bőrén, haján és öltözetén. A parányi pontok egymás után váltották egymást, s mikor tovatűntek, fehér ruházat és ezzel csaknem teljesen megegyező bőr tűnt elő alóluk. Ghost jobb karjából pedig egy hófehér penge kezdett a talaj felé ereszkedni, amely egyenesen az alkarjából jött és a talaj fém szintjén állapodott meg. Ekkor a „bajtársai” felé fordította az immár teljes egészében kékesen ragyogó szemeit, s a korábbiánál három tónussal mélyebb hangon szólalt meg.

- Fussatok! – csak ennyit, egyetlen szót intézett feléjük, aztán sebesen kezdtek záporozni a fehér, vékony lábainak a léptei a szintén egy átalakulás kellős közepén tartó Adria felé. A nő jól látta a közelgő fenyegetést, így még időben léphetett.

Az alkarjából épp olyan pallos kezdett előtörni, amellyel Ghost is büszkélkedhetett. Haja már nem volt, a bőre nagy része pedig ismét az eredeti, fehér fényében tűnt elő a szintén ugyanolyan árnyalatú ruházata alól. Maga az átalakulás folyamata már csaknem teljes volt, amikor felegyenesedett. Ekkor Ghost megállt, aztán körkörös léptekkel kezdett körözni az ellenfele körül, s Adria is hasonlóképp cselekedett.

- Tra’qa, mindig is tudtam, hogy te vagy az! – törte meg Ghost mély hangja a felek közt kibontakozó, vegyes érzelmekkel teli csendet. Akik mégsem menekültek hanyatt-homlok a két fenevad elől, azok tisztán láthatták, hogy az imént legalább két méteres magasságba törő, vékony testalkatú és csontozatú szerzetek csaknem ugyanazt az arcot viselik. Alig néhány minimális eltérés lakozott az éles arcvonások közt.

- Hm... és csak most, a győzelmem küszöbén találtál meg? Pedig már azt hittem, egy profit küldenek a nyakamra egy ostoba hakni’n helyett!

- Pontosan tudod, miért engem küldtek: engem nem fog érdekelni. Ha ötszázezer éve nem is ontottuk egymás vérért, én akkor is letépek a fejedet azért, amit tettél!

- Amiért meg akarom menteni a saját népemét? Nem is tudtam, hogy manapság ez már főbűn lett a Konszenzus köreiben. És ég ők kérdezik: miért kerültünk a kihalás szélére? Hát megmondom, miért, Ka’yar: mert döntésképtelenek lettünk.

- Ha jól tudom, két percben sem telt az utadba keríteniük engem.
- Jah, azért tevékenykedhettem zavartalanul az elmúlt évek során – nevetett fel Tra'qa, miközben lassított a léptein. A harc pillanata egyre közelebb érkezett.
- Meg kell hagyni: pokolian nehéz volt megbizonyosodnom a kiléted felől. És mondd csak: a perverzitás vagy a szükség készítetett egy női testre?
Elvégre Tra'qa immár férfihangon szólalt meg.
- Rajta kívül nem fogadtak volna el más „nagy” vezetőt, így hát azt tettem, amit tennem kellett. Nem úgy, mint ti. Lám, most is csak az ostoba szabályaink fékeztek vissza. Várnod kellett, végtelen türelemmel ácsorognod, amíg én nem léptem, nehogy a semmiért fedd fel a legféltettebb titkunkat: a kilétünket.
- Ők nem találhatnak meg minket – szögezte le Ka'yar a nyilvánvalót.
- Nem is fognak, amíg nem jött el az ideje. Hidd el, ha minden a terveim szerint halad, nem fognak ártani nekünk, sőt: a szolgálóikká fogadnak majd minket.
Ka'yar számára hirtelen világossá vált mindent. Választ kapott a „Miért?”-re.
- Bolond... – nevetett fel az igen. – Azt hiszed, hogy akkor nem próbáltunk meg mindent? Hogy a Konszenzus nem ajánlotta fel a lelkünket is a túlélésért cserébe? Ugyan már... hiszen te is ott voltál, akárcsak én. Együtt küzdöttünk, bajtársak voltunk a Nagy Háborúban! Ha akkor menekülnünk kellett, ha akkor nem voltak hajlandóak megtérni minket az élők közt, akkor most miért.. miért tennék?
- Mert már fél millió év telt el azóta, és ők korántsem élnek olyan hosszan, mint mi. És még a mi népünk is sokat változott az eonok során, hát még az övék. Akár már kedvesebbek, békeszeretőbbek is lehetnek az akkori valójuknál.
- Vagy százszor, ha nem ezerszer veszedelmesebbek. Nem alapozhatod a fajunk jövőjét egy talányra... egy nagyobb öszkép még hiányos elemeire! Ők gyilkosok, Ta'qar, más fajok gyilkosai. Ennyit tudtunk meg a világszemléletükről akkor, és ennyit tudunk most is – szögezte le Ka'yar a számára teljesen nyilvánvalót.
- Pedig mi jól tudjuk, hogy másokat is életben hagytak. Ugyan... hiszen mi ott voltunk az utolsó nagy csatában, amikor a szolgálóik úgy özönlöttek azon a síkon, mintha csak sáskák lennének. Százával öltük őket, egyiket a másik után, de sosem fogytak el. Az a horda egyetlen hajóról özönlött, akár a tenger, egészen addig, amíg ki nem lőtték a Sámán hajóját, s nekünk nem maradt más választásunk, csak a futás. Aztán visszaiszkoltak a fészükbe, és azóta is ott vannak, jó egészségben. Kérdelem én, testvérem, ha még őket, az alantos porszemeket is megtartották, akkor velünk miért tennének másképpen? – ekkor megállt, s maga elé emelte a kardját.
- Amiért az embereket sem hagynák meg: mi árthatunk nekik.

Ekkorra már Ka'yar is megunt a folytonos eszmecsere. Elrugaskodott a fémes talajról, aztán az ellenfelére vetette magát. Ta'qar úgy védte ki a felülről érkező kardcsapást, mint annak a rendje, aztán egy erélyes gyomorrúgással vetette hátra az ellenfelét. Az nem is tett mást, mint egyenesen a falig folytatta az útját, ami alaposan behorpadt, amint elérte a vékony, első látásra törékenynek tűnő háta.

Ám az valójában olyan kemény, amelyhez foghatót még csak kevesen láthattak, az emberek közül alighanem senki sem. Ka'yar úgy ugrott fel, mintha meg sem érezte

volna a becsapódást, aztán ez szempillantás alatt folytatta a harcát az ellenfelével. Ezúttal oldalról támadott, felkészülve Ta'qar védésére, majd a kontrájára is. Nem is csoda, hogy ennek köszönhetően „Ghost” kardja egy teljes másodperccel az ellenség válasza előtt termett a megfelelő helyre. Az viszont elég elszántságnak és önelégültségnek érezte magát a támadás folytatásához, azonban súlyos hibát vétett.

Ka'yar háritotta a csapást, aztán megfejelte az ádáz ellenfelét, aki nem szenvedett komoly kárt a homloka felrepedésénél, amelyből zöldes vér kezdett csörgedezni. Ám nem ez képezte a birodalmiak oldalán küzdő férfi célját, ugyanis ekképp bőven elég időt nyert egy újabb veszedelmes támadás véghezviteléhez.

Hirtelen a magasba emelte a kardját, aztán úgy akarta kettémetszeni Ta'qar fejét, mintha az csak egy apróbb dinnye lenne. A még mindig tántorgó ellenfele semmit sem tehetett ez ellen, legalábbis a saját kardjával nem. Azonban a karját még midig maga elé emelhetette. Úgy festett az egész, mintha a pusztta kétségbeesés készítette volna minderre, azonban mégis ő nevetett fel a végén:

Az életére törő pallos megállt a levegőben.

Gyorsan kellett cselekedni, ha életben akar maradni, hiszen Ka'yar minden erejéből folytatta a támadást. Előbb vagy utóbb meg kell törnie a magát éveken át nőnek kiadó férfi akarateréje, ám Ta'qar még ezt megelőzően lépett. Az ujjait összébb zárta, s a kézfejjével csavart egyet a levegőben. Ennek hatására Ka'yar kardja a férfi feje felől a talaj felé fordult, aki ezt követően kiegyenesítette az ujjait és hirtelen teljesen előre nyújtotta a karját. Az magát éveken át birodalminak álcázó egyén puszkagolyóként repült hátra, átszelve egy vaskos trimiumfalat, majd megrepesztve a mögötte lévőket.

- Mondd csak, féled már halált? – nevetett fel Ta'qar, miközben lassan, de biztosan közelített a látszólag sebesült vagy haldokló ellenfele felé.

- Másfél millió év már bőven elég volt az életre. De korántsem most érkezett el az utam vége – ugrott fel Ka'yar dacosan és elszántsággal. – A tied viszont annál inkább!

- Ugyan... nem kell azt elhamarkodni. Az igazi harc csak most kezdődik...

Néhány perccel később:

Hevesen zakatoltak a pengék, ahogyan a harcoló felek egyik helyiségből a másikba kényszerültek egymás támadásainak köszönhetően. S most már a Képesség, a népük születésétől fogva magukkal hordozott tulajdonság használatával sem spóroltak. A környező tárgyak, asztalok, tálcák, székek, órák, s minden más a magasba emelkedett. Egy ideig pajzsként keringtek a mozgatóik körül, majd egymásnak veselkedtek az ádáz kardcsapások közepette. Soha nem látott pusztítás vette kezdetét.

A biztonsági kamerák sem húzhatták soká, ám a falakon önmagukat könnyedén átküzdő párost legalább egy, esetleg két teljes másodperc erejéig megfigyelhették. Igaz, mostanra már senki sem tudta megkülönböztetni, hogy ki kicsoda a küzdő felek közül, ahhoz túlságosan is gyorsan mozogtak. Ám egyszer csak megtorpantak.

- Tudod, hogy nem győzhetsz Taq'ar, még akkor sem, ha nyersz. Add hát fel! – szólította meg a korábban Ghost néven számon tartott férfi az ellenfelét, aki nem tett mást, mint felnevezett és lépésről-lépésre közelebb osont hozzá.

- Már túl késő lesz, mire többiek lépnek. El sem hinnéd, milyen közel járok már!

- Tudtommal már az egész galaxisból kimenekültek a követőid – vágta rá Ka'yar.
 - És te el is hitted? Az erőim nem oldottak kereket, csupán meghúzták magukat egy időre, az eltűnésen esetére adott utasításaimnak megfelelően. Nem lett volna más dolgom, mint várni, hogy az az ostoba császár kiparancsolja innen a főerőket és aztán lecsapni rájuk. De így... így is jó lesz! – ekkorra már csak karnyújtásnyira voltak egymástól, ám Ta'qar látszólag tudomást sem vett erről.
 - Le akarsz rohanni a Madronát, milyen közönséges. Azt hiszed, az megtörné őket?
 - Nem, az én célom az ő érkezésük előkészítése. Ehhez csak egyetlen dolgot kell tennem, mielőtt veszítünk és a földiek a Pegazusba küldik a főerőket: katasztrófális veszteségeket okoznom a Madrona felett. Úgy közös erővel sem lesz esélyük a Lidérc ellen – ekkor ő még mindig úgy tett, mintha észre sem vette volna, hogy milyen közel kerültek egymáshoz. Így Ka'yar azt hitte: immár eljött az ő ideje.
 - Csak a holttestemen át! – szólalt fel erélyesen, aztán már támadásra is emelte a kardját. A fehér penge oldalról közeledett Ta'qar felé, épp, ahogyan a férfi eltervezte. Mert felkészült erre a pillanatra, ezt tisztán látszott a kék szemének tükrében.
 - A Képesség segítségével megállította a felé törő veszedelmet, mialatt a saját kardját Ka'yar gyomrába mélyesztette. A maga elé hitetlenkedve néző áldozat meg tudta volna állítani a felé törő fenyegetést, ha nem köti le a saját támadása és a győzelem hiú reményébe vetett hite. Valaki, aki oly távol áll az Embertől és mégis egy olyan dolog vitte el, ami elsősorban őket jellemzi, mintsem más népeket.
 - Nekem megfelel – nevetett fel Ta'qar, aztán széles mosollyal az arcán figyelte az egykori társa, a legfőbb szövetségese lerogyását a padlóra. Ekkora a zöldes vér már nem csak a hasát, hanem a fél testét beborította. Hiába fogta azt mindéket kezével – a kardja a helyére csúszott, amint tudatosult benne a párharc elvesztése.
 - A testvérem voltál... – nyögte ki fájdalmasan, ám az ellenfele már egyáltalán nem volt érdekelt az ilyesfajta eszmecserékben. Szép lassan, apránként öltötte magára az álcáját, miközben egyszerűen csak ellépett felette, s immár hosszú fekete hajjal, a néhai Adria tulajdonságaival felruházva folytatta az útját a gangár felé.
 - Szívesen leszámolt volna Haigennel, ám erre már nem maradt ideje.
- Fél percbe sem telt bele, hogy az idő közben végig a páros után koslató admirális és a Seber osztag elérje a párbaj utolsó harcterét. Elsőként az admirális lépett a súlyos sebet kapott Ka'yar fölé, s mindössze egyetlen kérdése maradt:
- Ki a fene maga? – a mély, rekedt hangján egy csepp együttérzés sem látszott.
 - Egy antarion... még korábban, két... két évszázaddal ezelőtt találkoztak a népeink, a Föld felett. A Sámán szerint nem léphettünk szövetségre veletek, és mostanra sem változott túl sokat a helyzet. A Kon... a Konszenzus csak a megállításáért küldött ide.
 - Úgy értem, Ghost vagy Adria? – restellte ugyan bevallani, de a két élőlény olyan egyforma volt számára, mint két tojás. Ráadásul olyan gyorsan zajlott a harcuk, hogy még a szöveg alapján sem tudta nyomon követni az állítólag mellette állót.
 - Adria megszökött... de nem számít... Hisz én nyertem... – nyögte ki Ka'yar egyre fájdalmasabb és szaporább lélegzetvételek közt. – A Madronát nem fogja túlélni.

- A Madronát? – képedt el az admirális. – Le akarják rohanni?

- Lefogadom, hogy már az összes hajó odatart, amit az Ori valaha épített – felelte a férfi széles mosollyal az arcán. – De ne... ne féljen! Már győztem... – ettől a ponttól már nem maradt elég ereje ahhoz, hogy hangosan is kimondja az elhangzottakat. Bebizonyítottam az ittlét, már a többiek is tudják a kilétét. Az ilyesfajta beavatkozás a leghatalmasabb bűn, amit bárki is elkövet, mert az Ori irányításával fenyegeti a fajunk legféltebb titkát: a létezését. A Konszenzus mindent elkövet majd, hogy megállítsa a Madrona felett... Igen, ide fognak jönni a többiek – ekkor Ka'yar szemei lecsukódtak, s egyszer csak abbamaradtak a heves lélegzetvételek.

A többiek szívesen keseregtek volna egy percet, ám ekkor egy különös csillaghajó tűnt elő a csillagok közt, s az ablakból tökéletes rálátásuk nyílt a szörnyetegre.

- Egy romboló – jelentette ki O'Neill, s alig hitt el, amit lát...

Mivel Adriáért jött, és nem igazán fenyegette semmi, az ori hajó parancsnoka úgy döntött, leereszti a pajzsokat és egyszerűen átsugározza az úrnőt. Időközben Haigen és az emberei soha nem látott vágóban siettek a híd felé. Ta'qar épp akkor mehetett át az őt vakon követő szolgálói hajójára, amikor az admirális elért a hídra, ugyanis ebben a pillanatban éledezni kezdett az Artemis. Sorra kapcsoltak be a generátorok, keltek gyulladtak fel a lámpák, valamint léptek működésbe a kisebb fegyverek.

- A kettes pajzsgenerátor már üzemel, így már nem leszünk teljesen védtelenek – jelentette ki Flinn, ugyanis ő kezdettől fogva úgy vélte, az ellenség nem fog harc nélkül elosonni. Elvégre miért is hagynának ott egy átmenetileg harcképtelen hajót?

- A fegyverek? – kérdezte Haigen sürgetően.

Ő sem feltételezett mást egy elsöprő erejű zárótűznél.

- A sínagyúk nagy része már üzemképes, viszont az energiafegyvereknek még több idő kell. A becsléseim szerint még fél perc.

- Nincs annyi időnk... – ekkor az admirális egy pillanatnyi hatásszünetet tartott, aztán hirtelen felcsillant a szeme. – Be tudunk lépni a hipertérbe?

- Még nem uram, ahhoz legalább fél perc kell.

- Akkor menjünk odébb, vagy valami! *Bármi jobb annál, mint tétlenül várni a halált* – ezt már csak a gondolatai közt mondta a férfi.

- Uram elmennek... – képedt el a tiszt egy pillanatra, miközben az ori romboló megfordult és tovatűnt a hiperűr vörös fátylai közt. – De nem értem... miért? – ismerve, hogy „Adria” milyen sok energiát fektetett Haigen megölésébe, tényleg jogos a kérdés, mégis miért hagyna ki egy ekkora lehetőséget?

- Sietnek, minél hamarabb össze akarják vonni az erőiket.

- Szóval mégis meg fogják támadni a Madronát? – tette hozzá Kate. Ő és a Saber osztag valamennyi ténylegesen embernek bizonyuló tagja az admirális mellett maradt. Nem tudni, hogy miért, de muszáj, elvégre még érvényben van a parancs.

- Mindenképpen, és nekünk is oda kell mennünk – jelentette ki Haigen.

- Nem azért mondom, de ha egy generátor működött, az nem védett volna mindet elég ideig ahhoz, hogy életre keljen az egyik T2-es löveg? – kérdezte Simon és alaposan meglepődött azon, hogy ez eddig senkinek sem tűnt fel.

- Lehetséges – próbálta védeni az állását Flinn. Persze, mindenki hibázik egyszer.
 - Felesleges ezen vitatkozni – állapította meg Haigen admirális. – A komrendszer működik már? – irányozta Flinn felé a kék szemeknek határozott tükrét.
 - Igen uram, mit akar üzeni?
 - Figyelmeztessék a Madronát! Mondják meg a környékbeli csatahajóknak, hogy gyülekezzenek, aki pedig távolabb van, az a Tartarus rendszer felé vegye az irányt. Onnan indul majd az ellentámadásunk és reménykedjünk, hogy odaát kitartanak az érkezésünkig – ötlött ki gyorsan egy működőképes tervet Alex.
- Ami ha kudarcot vall, akkor egy új gyásznap lesz a Tartarus galaxis történelmében.